

Vesteristen Viesti

Sinnikkyys * Toimeliaisuus * Elämänhalu

N:o 15

Toimitusneuvosto:
Marketta Valkjärvi (pj.) Soile Paasonen
Mauri Vesterinen Justina Westerinen

Vesteristen sukuseura ry:n jäsenjulkaisu
www.vesterinen.net

Kustantaja: Vesteristen sukuseura ry
Myllypönttie 7 C II
00920 Helsinki

Painatuspäivä
1.12.2006

Merkintöjä Sukuseuran matkalta Valamosta

Vesterisiä Valamossa.

Seppo oli jälleen suunnitellut ja järjestänyt matkan aiemmiltakin matkoilta tutun Launokorven-bussifirman kanssa ja niinpä meitä oli taas varhaisena perjantaiamuna, heinäkuun puolivälissä, bussilastillinen innokkaita Vesterisiä ja vesterisenmielisiä suuntaamaan kohti itää.

Valtakuntien rajalla Värtsilässä, Niiralan raja-asmalla joukkoomme liittyivät viimeiset matkalaiset ja matka kohti Sortavalaa – yöpymispaikkaamme alkoi.

Tunnelmabussissa oli luonnikas: opimme, miten ”siirtämällä katseemme vähän etäämmälle” pystymme näkemään kauniin ja seesteisen maiseman. Oppi tuli puheenjohtajallemmerajanpinnasta, Sallasta, vakaalla ja harkitulla painotuksella. Ihan läheltä katsottuna rakennuskanta ja ”kaavoitus” poikkesivat totutusta suomalaisesta melkoisesti. Maisemat kuitenkin olivat kauniita ja omalla tavallaan jopa nostalgisia.

Hotelli Sortavala oli odotuksiini nähden ihan hyvä ja siisti. Huoneisiin asetautumisen ja omatoimisten pikku kaupunkien jälkeen kokoontuimme yhteiselle aterialle ja sen jälkeen kuka kunnekin.

Timo V. – aiemmilta vuosilta tuttu toimija – suositteli piipahdusta Piipun Pihassa. Hän oli tunnollisena sukuseuralaisena käynyt etukäteen tutustumassa Sor-

tavalaa ja osasi nyt kertoa meille ”menopaikkoja”. Piipun Pihan osoittautui vanhan tehtaan korkean piipun juureen rakennetuksi moderniksi ravintolaksi, jossa palvelu pelasi kuin konsanaan kotimaassa.

Sortavalassa on jäljellä paljon suomalaisten rakentamia niin puu- kuin kivirakennuksia, mainittakoon mm. Eliel Saarisen suunnittelema KOP:n rakennus, entinen suojeluskuntatalo Laatokanlinna, Pyhän Nikolain kirkko, joka jälleen tuntuu olevan alkuperäisessä käytössään. Kuuntelimme kaunista kirkkokuoron laulantaa kirkon portailla. Entisessä Pohjoismaisessa Yhdyspankissa sijaitsee nykyisin posti, jonka kaikki postimerkit, viitisentoista kappaletta, me ostimme.

Paljon muitakin mielenkiintoisia rakennuksia kuten kirjapaino-Raamattutalo, Karjalan Rauta Oy, NNKY Hospitz, joka nykyisin on Hotelli Laatokka ja monia, monia muita on edelleen jäljellä, joskaan eivät välttämättä alkuperäisessä käytössä. Rakennukset on helppo erottaa arkkitehtuurin ja rakennustavan perusteella. Sortavala oli Suomeen kuuluessaan vilkas kauppapaikka. Siellä oli lisäksi mm. opettajaseminaari ja sairaala.

Sortavala sijaitsee Laatokan pohjoisrannalla. Retki Valamoon alkoi kantosiipialuksella matkan toisena

päivänä – maukkaan aamiaisen jälkeen. Erityisesti puuro, jonka ystävä en normaalisti ole, oli todella hyvää.

Perillä Valamossa meillä oli oppaana hyvää suomea puhuva sortavalalainen opettaja.

Valamon historia on värikäs. Eri tietolähteiden mukaan luostari on perustettu joko yhdeksännellä vuosisadalla tai 1300-luvulla. Luostarin perustajiksi mainitaan pyhittäjät Sergei ja Herman Valamolainen. Perimätiedon mukaan he olivat kreikkalaisia lähetyssaarnaajia, jotka saapuivat Venäjälle 900-luvun alussa. Heidät on haudattu luostarin uumeniin.

Luostarin historiassa vaihtelevat kukoistuksen ja romahduksen kaudet. Ruotsalaiset kohtelivat sitä epäkorrektisti 1300 – 1500-luvuilla. Armeija hyökkäili silloin tällöin saarelle ryöstelemään, eikä ortodoksisuus muutoinkaan sopinut Ruotsin intresseihin, joten munkkien kohtelu ei ollut kovin helläkätistä.

Vuonna 1839, jolloin luostari kuului Venäjälle, johtajaksi tuli Isä Damaskin. Hänen aikanaan luostari kehittyi ja sanotaan Valamon eläneen silloin parasta aikaansa. Tuona aikana rakennettiin paljon. Alueella oli 30 erilaista verstaasta mm. leipomo, karjatalo, hevostallit, apteekki ja sairaala. Vuosisadan loppuun mennessä luostarissa asui tuhat henkeä. Vähitellen Neuvostoliiton vaikutuksesta munkkien määrä väheni ja vuonna 1938 jäljellä oli enää kaksisataa munkkia.

Valamon saaristo liitettiin Neuvostoliittoon vuonna 1940. Tällöin luostarin munkit lähtivät evakkoon ja perustivat Uuden Valamon Suomeen, Heinävedelle. Sotien jälkeen Valamossa on toiminut sotainvalidisairaala ja vanhainkoti. Tuona aikana rakennukset rapistuivat ja niitä tuhoutui myös tulipaloissa... Valamon luostarin rakennukset saivat vuonna 1979 maailman arkkitehtonisen

perintökohteen aseman ja vuonna 1981 niitä alettiin pikkuhiljaa korjailta, viime vuosina kiihtyvällä vauhdilla.

Itse yllätyin positiivisesti luostarien hyvästä kunnosta ja siitä ilmapiiristä, millä kehitys tuntui etenevän alueella.

Valamon saaristoon kuuluu 50 kalliosta saarta. Luostarisaaressa kasvaa runsaasti erilaisia puuta ja kasveja, joiden siemeniä munkit ovat saarelle tuoneet matkoiltaan. Saaren multakin on suurelta osin aikoinaan tuotu muualta. Tällä hetkellä Valamossa on sata asukasta ja suuri joukko vapaaehtoisia työntekijöitä.

Vierailijoita saarella käy runsaasti erityisesti viikonloppuisin, jolloin mm. Pietarista on useita laivavuoroja päivässä. Meidän lisäksemme luostarissa on vierailull monia merkkihenkilöitä, kuten tsarit Aleksanteri I ja II, taiteilijoista mm. Repin, Tolstoi, Leskov, Tshaikovski, Dumas. Maan nykyinen presidentti vierailee oppaan kertoman mukaan kaksi – kolme kertaa vuodessa Valamossa ja mikäs hänen on vieraillessa, kun mökki on Laatokan rannalla.

Saarella, jonka pinta-ala on 28 neliökilometriä, tustuimme pääkirkkoon Kristuksen Kirkastuksen kirkkoon, jota ympäröivät munkkien asumukset (kare). Alueelle pääsemisen edellyttää erityistä pukeutumista: naisilta vaaditaan hame, joka peittää polvet reilusti sekä hiukset peittävä huivi ja miehiltä pitkät housut. Portilla oli jonkin verran saatavilla peittäviä kaapuja, mutta ei suinkaan kaikille. No, ei siinä mitään, mielikuvitus liikkeelle ja puvustamaan. Miesten takeista kiepaistiin mekkoja monella tyylillä, parhaiten pukeutuneiden listalle asusteilla ei olisi päässyt, mutta sisälle pääsi. Oikeasti olimme varsin koominen sakkii.

Pääkirkko on kokonaan korjattu – kaksikerroksinen

ja kaunis. Sisällä oli runsaasti taitavasti maalattuja ikoneja ja muita pyhien kuvia. Kirkossa on kolme ihmettä tekevää ikonia, joilta rukoillaan mm. parannusta erilaisiin sairauksiin.

Kirkkoalueen jälkeen kävimme luostarin hautausmaalla. Hautausmaalla on kertoman mukaan todella vanhoja hautoja, löytyy sieltä yksi naisen hautakin.

Lounaalla, huoltorakennuksen toisessa kerroksessa, söimme perinteistä venäläistä ruokaa. Tämän jälkeen kävimme kuuntelemaan hyvin kaunista ortodoksista kirkkolaulantaa. Esiintyjät olivat pietarilaisen kuoron neljä munkkia, jotka työskentelivät vapaaehtoisina Valamossa. Sävelet olivat haraita, kauniisti soivia Valamon omia virsiä ja laulajat erittäin taitavia – lauloivatpa he meille suomeksikin yhden laulun.

Esiityksen jälkeen lähdimme paikallisella bussilla saaren eteläosaan kohti Getsemanen ja Jerusalemin skiiittoja. Tie oli kuoppainen ja pölyinen, eivätkä bussin jousetkaan tuntuneet erityisen pehmeiltä, mutta perille päästiin.

Näitä erilaisia skiiittoja, kappeleita ja kirkkoja on saarella paljon. Niitä on pyhitetty eri henkilöille niin paljon, että nimet vain pyörivät päässä, mutta ei saa paperille.

Tässä vaiheessa rupesi jo osaa porukkaa väsyttämään, joten lähdimme pikkuhiljaa siirtymään lähtölaituria kohti. Ilma oli lämmennyt ja hiki pukkasi pintaan. Viimeiset ostokset ja olimme lähtölaiturilla. Laivoja tuli ja laivoja lähti ja me vain törötimme laiturilla, emme suinkaan ainoina. Vihdoin, odoteltuamme puolisoista tunteita, pääsimme paluumatkalle.

Suunniteltu aika ostosille supistui varsin lyhyeksi ja hetken lepäilyämme kokoontuimme hotellin toisen kerroksen aulaan kuuntelemaan Juuso Vesterisen soitantaa (liikkeelle pistämämme hattu kiersi vinhaa vauhtia). Oli sitä taas mukava kuunnella.

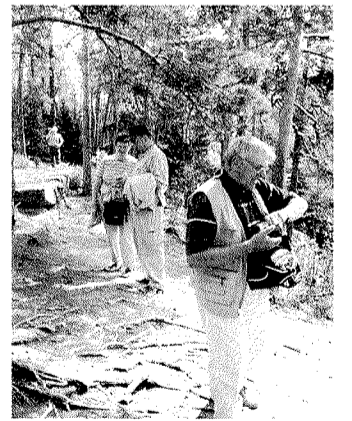
Juuso oli pari viikkoa aiemmin voittanut Suomen mestaruuden pelimannikisassa, pari vuotta aiemmin voitettun Hopeisenharmonikan jatkoksi. Saimme muutama ulkopuolisenkin kuuntelijan joukkoomme.

Iltaa jatkoimme yhteisen ruokailun puitteissa ja hotellin järjestämän ohjelman parissa.

Sunnuntaiamuna käännettiin Launokorven bussi kohti koti-Suomea ja sanonta, että linja-autossa on tunnelmaa, piti kirjaimellisesti paikkansa. Juuso soitteli, välillä laulettiin ja taas naurettiin. Pitää sanoa, että melkoisen vekkuleita tarinankertoja porukastamme löytyy. Uskon, että meillä kaikilla oli todella mukavaa, minulla ainakin oli.

Kiitos kaikille mukana olleille ja erityisesti puheenjohtaja Marketalle puheesta ja puheista, Sallan-porukalle tarinoinnista ja lauluista, Juusolle soitosta, Sepolle onnistuneista järjestelyistä ja tietysti meille kaikille, me teimme sen taas – tosi mukavan reissun.

Riitta Nieminen

Matkanjohtaja Seppo Vesterinen Öljymäen jyrkänteen reunalla takanaan Annikki ja Esko Vesterinen.

Luostarin pääportti.

Puheenjohtajan palsta

Marketta Valkjärvi.

”Minun on nyt mentävä, minulla on sovittu tapaaminen sukulaisten kanssa kirjastolla”, sanoin työ-kaverilleni. Tapaamisella tarkoitin varaamani aikaa kirjaston mikrotallenteiden lukulaitteelle. Lahdessa kotikuntani lähellä on hienot mikrotallenteiden lukulaitteet, joita käytän aina kun sopivaa aikaa ja tutkittavaa löytyy. Mieheni onkin joskus todennut, että ethän sinä tietenkään ehdi, kun sinun on seurusteltava sukulaistesi kanssa, harrastustani tarkoittaen.

Sukututkimus myös meille, jotka emme asu välittömästi Kansallisarkiston tai jonkun maakunta-arkiston läheisyydessä, on useilla paikkakunnilla varsin vaivatonta. Mikrotallenteita voi tilata arkistoista omaan kirjastoon, jossa niitä voi lueskella kirjaston lukulaitteilla. Lahdessa on onnekseni lukulaitteilta myös mahdollisuus ko-

pioida tiedostoja omalle muistilaitteelle, jolloin voin tutkia mikrotallenteiden tietoja omalla kotitietokoneella. Myös internetissä on aina vain enemmän digitaalisessa muodossa olevia arkistotoja, joita sukututkija voi käyttää.

Nälkä kasvaa syödessä on sanonta, joka pätee hyvin myös sukututkimukseen. Vaikka mikrotallenteita voi tilata kirjastoon ja etsiä tietoa internetin välityksellä, väijäämättä tulee jossain vaiheessa tilanne, että sukututkimuksen harrastaja haluaa käyttää myös niitä arkiston tietoja, joita voi tutkia vain kyseisessä arkistossa. 1900-luvun kirkonarkistosta voi lukea vain kyseisen seurakunnan arkistossa, tuomiokuntien arkistot on sijoitettu maakunta-arkistoihin, sota-arkistosta voi löytää omaa isää tai muita sukulaisia koskevaa mielenkiintoista

tietoa, ja kunnan arkisto löytyy asianomaisesta kunnasta.

Monet sukututkimuksen harrastajat ovat itseoppineita, mutta koulutusta on myös varsin hyvin saatavilla. Harrastajille on tarjolla niin perus- kuin jatkokursseja samoin kun johonkin yksittäiseen sukututkimuksen lähteeseen keskittyviä kursseja kuten esimerkiksi perunkirjoja, henkikirjoja tai kirkon tili- ja kirjoja koskevat kurssit ovat. Sukututkimukseen liittyvät kurssit ovat olleet minulle oikotie tiedon lähteille. Sieltä olen saanut tiedot käytävissä olevista arkistoista ja millaisia asiakirjoja niissä säilytetään. Kurseilla olen myös oppinut vanhojen asiakirjojen tulkintaa.

Olen varsin vähän aikaa harrastanut sukututkimusta, mutta sen olen todennut, että aikaa sen parissa kuluu. Tunnen suurta kunnioitusta Vesteristen suvun tutkijoita kohtaan. Heidän valtavan työpanoksensa ansiosta meillä on käytävissä sukukirja, josta ensi vuonna on tulossa uusi painos. Vesteristen sukuseuran sihteeri Justiina Westerinen on puurtanut työtuntejaan laskematta uuden sukukirjan parissa, sen tietoja päivittäen ja puuttuvia linkkejä sukupolvien

välille etsien. Se tulee varmasti olemaan kirja, jonka jokainen sukuseuran jäsen haluaa itselleen. Mieluinen hankinta, tai lahja, se tulee olemaan myös niille Vesterisille, jotka eivät syystä tai toisesta sukuseuraan kuulu. Vaikka Vesteristen sukua on pitkälle tutkittu, löytää jokainen suvustaan kiinnostunut tutkittavaa. Omissa tutkimuksissani olen keskittynyt tutkimaan asioita, joista suvun jäsenillä on vielä olemassa muistitietoja. Niiden pohjalta uneksin joskus kirjoittavani isäni ja hänen isovanhempiensa tarinan.

Meidän oma lehtemme Vesteristen Viesti on hyvä foorumi suvun jäsenten omille tarinoille. Kaikki sukuun liittyvät jutut, käsittelevät ne sitten menneitä aikoja tai kertovat tästä päivästä, ovat yhtä kiinnostavia ja tervetulleita. Suvun omasta lehdestä olisi mukavaa lukea myös sukulaisten omia hengentuoksia – runoja, kertomuksia ym. Ottakaa rohkeasti yhteyttä sukuseuran jäseniin myös silloin, jos teillä on joku hyvä juttuvinkki Vesteristen Viestin sivuille.

Hyvää alkanutta talvea ja Rauhallista Joulun odotusta teille kaikille!

JÄSENTUOTTEET 2006

Seuran logolla varustetut tuotteet

Pöytäviiri	25,00 €
Ulkoviiri	
- lyhyempi	50,50 €
- pidempi	85,00 €
Hopeinen rintamerkki	14,00 €
Hopeinen pinssi	8,50 €

CD-levyt

Vili Vesterisen parhaat	12,00 €
-------------------------	---------

Vaatteet

Vesteristen lippis	10,00 €
Vesteristen T-paita	10,00 €

Sukujulkaisut

Justiina Westerinen: Konstan Kronikka-450 vuotta Vesterisiä. Helsinki 2001.	20,00 €
VAIN MUUTAMIA KAPPALEITA JÄLJELLÄ! Justiina Westerinen (toim.): Vesteristen Sukukirja 1994.	

NYT LOPUT VANHAT SUKUKIRJAT ERIKOISHINTAAN!

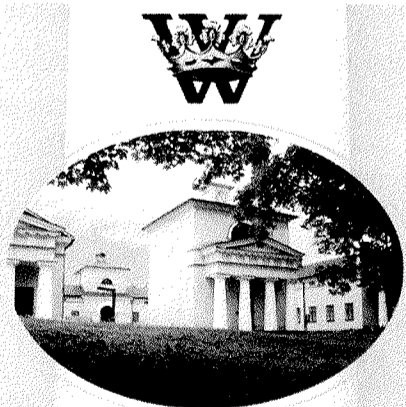
Heikki Vesterinen: Nimihistoriallinen tutkielma.	3,00 €
Eero Vesterinen: Polvesta polveen	3,00 €
Arvo Vesterinen & Heikki Vesterinen & Eero Vesterinen: Sylvesteristä Vesteriseen	3,00 €
Hans Molander & Jaakko Vesterinen & Justiina Westerinen: Vesteristen Sukuseuran 25-vuotishistoriikki	3,00 €

Tiedustelut ja tilaukset

Jorma K. Vesterinen, Taimenpolku 12,
54915 Saimaanharju
puh. 040-550 8411,
e-mail: jormavesterinen@luukku.com

Kaikki tiedot löytyvät myös netistä osoitteesta:
www.vesterinen.net

SUKUJUHLAT VUONNA 2007

Wiurilan Kartano
Wiurila Manor

Alustavasti on sovittu, että seuraavat Vesteristen sukujuhlat pidetään Halikossa 9. – 10.06.2007. Juhlapaikkana Wiurilan kartanon juhlahuoneisto (www.wiurila.com).

Halikko sijaitsee aivan Salon kaupungin kyljessä. Tervetuloa kaikki ja pistäkääpä jo nyt päivämäärät korvan taa. Tarkempi ohjelma: yöpymiset, illanvietot ja ohjelma pyritään postittamaan huhtikuun aikana.

Sukuseurasto

HALUTESSASI
LIITTYÄ
VESTERISTEN
SUKUSEURAAAN

OTA YHTEYS
SUKUNEUVOSTON JÄSENEEN

TAI
ILMOITTAUDU OSOITTEESSA
www.vesterinen.net/jaseneksi

JÄSENMAKSU
10 €

TILIT:

Sukurahaston tili:
SOP 541050-215576

Sukuseuran tili:
SOP 541050-414997

UUSI SUKUKIRJA MENOSSA PAINOON

Sukuseuran uusi sukukirja ”W/Vesterisiä 1500-2003” on valmistunut painokuntoon. Tarkoituksena on, että se ilmestyy ensi vuoden keväällä ja sitä tulee olemaan myynnissä esim. kesän 2007 sukukokouksessa.

Tässä kirjassa on omina kohtinaan tiedot noin 7200 W/Vesterisestä eli noin tuhat henkilöä enemmän kuin edellisessä sukukirjassa. Kirjassa on täydennetty aiemmin puuttuneita vanhempia tietoja arkistolähteiden avulla. Uusimpien tietojen päivittämiseksi sukuseura teetti Väestörekisterikeskuksella tietokoneajon kaikista vuonna 1940-2003 syntyneistä Vesterinen tai Westerinen -nimisistä henkilöistä. Myös suvun jäseniltä pyydettiin täydennyksiä ja korjauksia, joista tietojen lähettäjille suuret kiitokset. Näissä tiedoissa on jonkin verran myös vuoden 2003 jälkeisiä tapahtumia.

Kirjassa on esitetty Karjalan sukuhaara ja Savon sukuhaara omina kokonaisuuksinaan vuoteen 1944 saakka ja siitä eteenpäin kaikki yhdessä. Kirjaan on otettu mukaan myös pieniä kirjallisuudesta löytyneitä tietoja ja kuvia elävöittämään varhaisempaa historiaa.

Kirjaa voi suositella vaikka lahjaksi vauvaa odottavien sukulaisten perheisiin nimenvaihtoa helpottamaan. Kirjasta löytyvät helposti sekä viimeaikaiset muotiniimet että oman sukuhaaran vanhemmat suosit.

Kirjoittaja on Vesteristen sukuseuran sukututkimusvastaava FM Justiina Westerinen.

IN MEMORIAM

TERTTU NUUTINEN 1924-2006

Kevään ensiäruoiden myötä kantautui odottamaton suruviesti; sukuseuran pitkäaikainen jäsen ja sen keskeinen vaikuttaja Terttu Nuutinen oli poistunut joulukostamme 20.3.2006. Kohtalokassydänkohtaus

oli tavoittanut hänet kesken arjen toimeliaisuuden - pääimmäisenä matkavalmistelut Perunkaata varten. Hän oli syntynyt Rautalammilla 6.5.1924. Muistamme Tertun kuuluneen niiden rautalampilaisten joukkoon,

jotka vuonna 1988 olivat ottaneet sukukokouksen isännyydenkunnia-asiakseen. Tuolloin luotiin aikaisempaa vahvempi traditio sukukokousten puitteille ohjelmineen, retkeilyineen ja kokoustilan puitteille.

Terttu oli toimelia sukuseuran jäsen. Hän oli sukukokousten ja retkien uskollinen osanottaja. Sukuneuvostoon hän kuului vuosina 1988-2002. Hän kerkesi olla mukana sukuseuran jäsenhankinnoissa, mutta oli aktiivinen jäsenhankija ihan itsenäisestikin. Hänen puoleensa saattoivat nekin Vesteriset kääntyä, jotka kaipaivat omaa Vesteristen Viestiä ohi normaalin jakelun.

Työuraltaan Terttu oli perinteikäs postilainen. Ura alkoi jo 17-vuotiaana Hyrynsalmenpostitoimiston hoitajana joulukuussa 1941 jatkuakseen kiertelynä eri postitoimipaikoissa Kuopion postipiirin alueella. Jo 40-luvun lopulta lukien virantoimituspaikkakunnaksi vakiintui oman pitäjän, Rautalammin postitoimisto. Tämän postitoimiston vastaavana hoitajana hän kerkesi toimia yli 30 vuoden ajan.

Tässäkään tehtävässä hän ei ansioitunut yksin postitalisissa kysymyksissä, vaan oli muun muassa mukana Postipankin puolesta järjestelmissä rahoituksia paikkakunnalla virinneille rakennushankkeille.

Musiikki oli lähellä Tertun sydäntä. Ei yksin Savonlinnan oopperajuhlat, vaan myös monet mannermaiset tunnetut musiikitapahtumat tulivat hänelle tutuiksi. Hänen harrastuksiinsa kuului myös matkailu, joiden eloisat kokemukset usein jaettiin ratkiriemukkain tunnelmin lähipiiriläisten kesken. Eläkeaikaa tuli sittemmin tahdittamaan lasten ja lastenlasten vierailut mummolaan niin perhejuhlien kuin joulun merkeissä.

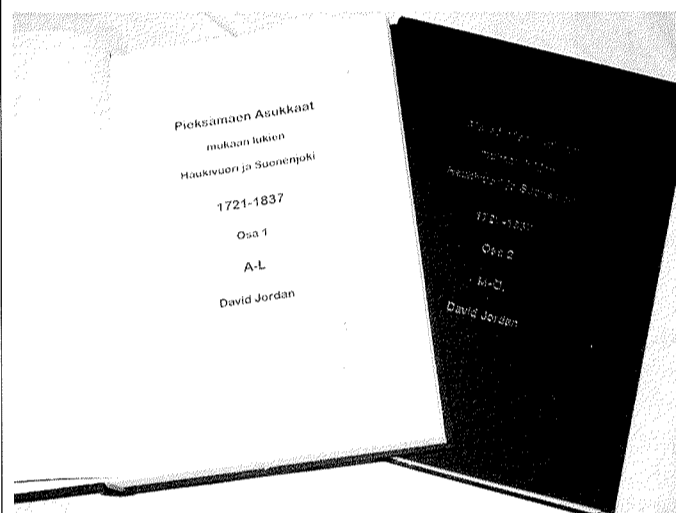
Palvelu sotatoimialueeseen kuuluneessa Hyrynsalmen postissa oikeutti Tertulle rintamamiestunnuksen, tammenlehvän. Toiminta paikallisessa veteraanijärjestössä toi hänelle tässäkin lukuisia luottamustehtäviä.

Varatuomari Hans Molander, Tertun elinikäinen läheinen serkku ja virkaveli

SUKUSEURALLE KIRJALAHJOITUS

Vesteristen sukuseuraan kuuluva amerikkalainen **David Jordan** (jonka molemmat vanhemmat ovat Savosta: äiti Ida Maria Vesterinen syntyi Konginkankaalla 1.2.1908) on saanut valmiiksi pitkään työstämänsä sukututkimuksen ”**Pieksämäen asukkaat mukaan lukien Haukivuori ja Suonenjoki 1721-1837**”. Kirja ei keskity pelkästään Vesterisiin, vaan kaikkiin mainitun alueen sukuihin. Kaksiosainen kirja on painatettu Suomessa ja sen alkutekstit ovat sekä suomeksi että englanniksi. David haki kirjat painosta sukuloidessaan kesällä Suomessa Niki-vaimonsa kanssa ja poikkesi heinäkuussa myös kotonamme kahvilla ja mansikkakakulla. Hän lahjoitti yhden kappaleen teoksestaan Vesteristen sukuseuralle sekä Suomen Sukututkimusseuran kirjastoon, josta sitä voivat lainata kaikki halukkaat. Hienoa työtä David!

Justiina Vesterinen

Kuva: Ville Ahonen

NUORISOSEURATOIMINTAA

Verkkaisessa elämänmenossa maaseudulla oli pienelle pojalle aina tapaus, kun vieras tuli taloon. Jos syystä tai toisesta tuli paljon ihmisiä, oli se jo elämys. Nuorisoseuran opintokerho toimi 50-luvulla säännöllisesti. Se kokoontui vuorotellen jäsentensä kotona. Luku- ja opintokerho kauden alussa oli valittu aihepiiri, jota opiskeltiin ja oppikirja hankittiin alustuksia varten.

Seura, joka meillä kokoontui, oli nimeltään Halilan Alku ja se oli perustettu Kannaksella Uudenkirkon Halilan kylässä vuonna 1901 joulukuun kuudentena, josta sittemmin tuli Suomen itsenäisyyspäivä! Kolme vuotta myöhemmin seura sai oman talon. Monipuoliseen toimintaan oli kuulunut mm. näytelmien esittäminen ja lausuntakilpailut, joissa lausuja Eino Hyrynen oli usein ollut tuomarina. Seuralla oli laulukuoROT ja oma kirjastokin. Kaiken kaikkiaan toiminta oli ollut vilkasta ja monipuolista.

Uudenkirkon väestöä

asutettiin Salon seudulle; erityisen paljon Perniöön. Täällä seuran toiminta alkoi ikään kuin uudelleen; sen piiriin tuli laajemmin Uudenkirkon kylä ja on helppo ymmärtää, mikä merkitys tällaisella yhteisöllisellä toiminnalla on siirtoväen sopeutumisessa uusille asuinsijoille.

Muistamani mukaan illan ohjelma jakautui siten, että alkuun oli varsinainen opiskeluosuus alustuksineen ja keskusteluineen, sen jälkeen juotiin aina talon tarjoamat kahvit tarjoiluineen.

Loppuilta oli varattu vapaamuotoisempaan yhdessäoloon; se tarkoitti seuraleikkejä, laulua ym. Puheenjohtaja saattoi kysyä: Mitäs tehdään? Ja joku ehdotti, että ”tipoteerataan”? Se tarkoitti eräänlaista älyllistä arvausleikkiä. Joukosta yksi meni ulos, muut valitsivat sanan, joka ulkona olleen piti kyselemällä saada selville. Vihjeeksi saatettiin sanoa, onko kyseessä asia, esine tai kuuluuko se kivi-, kas-

vi- vai eläinkuntaan. Arvuuttelija alkoi kysellä: ”Onko se suuri vai pieni; onko se kova vai pehmeä; voiko sitä syödä? Onko se tekemistä, tarvitaanko apuvälineitä jne?”. Aika pian kokeneet tipoteerajat saivat selville, mistä sanasta oli kyse.

Kerran päätettiin leikkiä riihen puimista. Valittiin kaksi henkilöä puimaan riihtä! Leikin juoni oli siinä, että valitut eivät tunteneet leikkiä ennestään. Heidän piti istua lattialle; käteen annettiin kapulat varstoiksi ja sitten heidät peitettiin viltillä – riihihän on aika pimeä. Leikkijät hakkasivat kapuloilla lattiaan ja kopina oli kova.

Leikinjohtaja kertoi, että riihtä on puitava tosisaan, siinä pitää tulla hiki. Hän välillä koetteli viltin reunan alta leikkijöiden otsaa ja poskia, että tulee hiki vai laiskotellaanko siellä ”riihessä”? Kun hän sitten uskoi, että riihtä oli puitu laiskotelematta, pääsivät leikkijät viltin alta ja näkivät toistensa mustat naamat. Leikinjohtaja oli noennut

kämmenensä ja koetellessaan nokesi leikkijöiden kasvot!

Lopuksi kerholaiset muodostivat veljespiirin siten, että vasemmalla kädellä tartuttiin oikeanpuoleisen vierustoverin oikeaan käteen ja oikealla kädellä vasemmalla olevan vasempaan käteen. Siinä sitten laulettiin lopuksi nuorisoseuramarssi tai Arvon mekin ansaitsemme. Kun kerholaiset asuivat ympäri Perniötä, tuli monelle kotimatkaa yli kymmenen kilometriä. Matkaa tehtiin polkupyörillä ja hevosilla. Aate yhdisti eri-ikäisiä ihmisiä: vanhimmat ikinuoret nuorisoseuralaiset olivat päälle seitsemänkymmenen.

Voimistelun ja tanssiryhmien harjoittelu valtakunnallista kesäjuhlaa varten oli tärkeä osa nuorisoseuran toimintaa. Tämä oli organisoitu niin, että seurat lähettivät omat ohjaajansa liiton järjestämille kurseille oppimaan seuraavan kesän ohjelmaa. He sitten harjoittivat oman ryh-

mänsä. Keväällä tuli liiton ohjaaja tarkastamaan, miten harjoittelu oli tuottanut tulosta ja korjaamaan virheitä. Näin suuren joukon esitys saatiin yhdenmukaiseksi.

Muistan, kun Veikko Tonderi tuli katsastamaan voimistelujoukkuetta; hiukan eriaikaisuutta ja ryhdissä korjaamisen varaa; hän meni eteen ja näytti esimerkkiä.

Toinen nimi, joka on jäänyt mieleen, on Helmi Uosukainen. Hän piti kailuentoja. Häntä kutsuttiin Helmi-äidiksi. Lienee siis ollut nuorille äitihahmo – näiden joukossa oli myös sotaorpoja. Sisareni ja veljeni olivat ohjaajina Halilan nuorisoseurassa. Heidän mukanaan pääsin minäkin jo aika varhain mukaan kesäjuhliin Lappeenrantaan ja Mikkeliin näkemään maailmaa vähän enemmän kuin kotipihassa ja kirkonkylässä; kiitos siitä nuorisoseura-aatteelle. Vähän myöhemmin olin muutaman kerran itsekin mukana voimistelujoukueessa.

Varojen keräämiseksi seura piti joskus iltamia. Niissähän oli ensin ohjelmaa ja sen jälkeen puolitoista tuntia tanssia. Kerran yhdessä kuvaelmassa

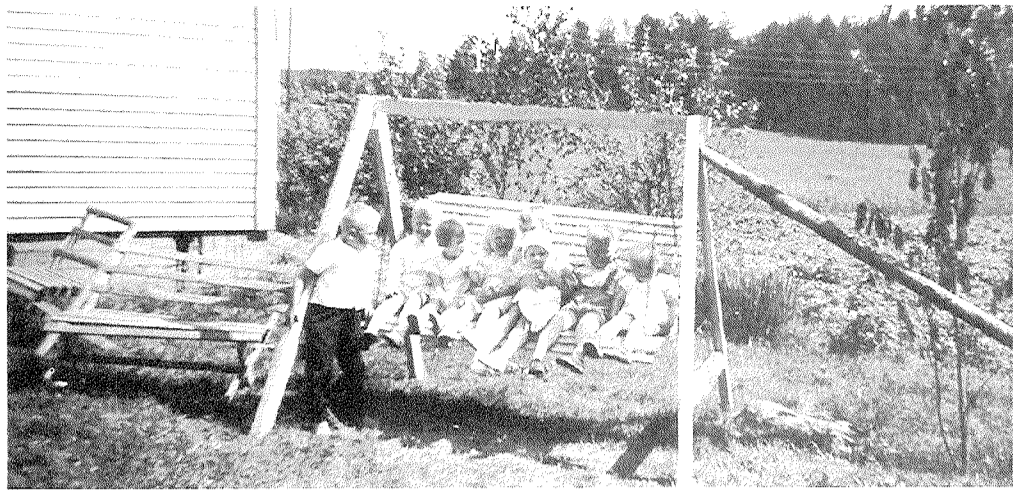
veljeni esitti seppää ja hänen hyvä ystävänsä Halosen Heikki suutaria, jotka kokeilivat voimaan sormikoukun vedossa. Suutari hävisi vedon surkeasti, mutta tuikkasi naskalilla seppää takapuoleen.

Mukanaolo nuorisoseuran toiminnassa on ilman muuta ollut tärkeää ja merkittävää siirtoväen nuorille. Sisareni kertoi, että opintokerhojen yhteiskunnallisten opintojen pohjalta muuttamat kävivät tenttimässä tietojaan joissakin oppilaitoksissa. Vielä kannattaa muistaa yksi funktio, joka nuorisoseuroilla on ollut. Moni löysi sen kautta aviopuolison. Onko se ollut onneksi vai vaivaksi, on tietysti tapauskohtaista.

Mauri Vesterinen

Tarina on julkaistu Euroopan Senioreiden Tarinataulussa – Euroopan Unionin Sokrates Grundtvig -ohjelman tukemassa hankkeessa.

KESÄPÄIVIÄ KEURUSSELÄLLÄ

Kari Vesterinen, Jyrki ja Katariina Oksanen, Terhi Vesterinen, Heli Oksanen, Soile, Esa ja Seija Paasonen Saikarilla kesällä 1962

Mikä joukko koolla?

Elettiin elokuun ensimmäistä viikonloppua 2006. Helteen helliessä keskisuomalainen järvimaisema tarjosi parastaan. Hiekkarannalta kuului ähkäisyjä, riemukkaita tuuletuksia, hersyvää puheensorinaa. Järvessä temmelsi iloinen lapsijoukko.

Oli serkkutapaamisen aika. Osa Matti Vesterisen lastenlapsista perheineen oli kokoontunut viettämään yhteistä viikonloppua. Tällä kertaa oli kokoonnuttu Keuruulle Hotelli Keurusse-län kauniisiin maisemiin.

Tavattu on joukolla ennenkin

Ensimmäinen serkkutapaaminen oli syksyllä 1991 Vääkssä. Tuolloin 22 serkusta 16 kokoontui perheineen muistelemaan menneitä ja päivittämään

nykyhetkeä. Tapaamisen seurauksena syntyi teos Matti Vesterisen lastenlapset (1992).

Toisen kerran serkkujoukko kokoontui kesällä 1993 Pieksämäellä. Kolmas tapaaminen järjestyi nyt, pitkän tauon jälkeen. Serkuista 10 perheineen kokoontui Keuruulle Jyrki ja Ritva Oksasen kokoonkutsumina.

Mitä teille kuuluu?

Joukko oli kutsuttu koolle lauantaiksi puoliltapäivin, ja kiitettävästi kutsua noudatettiin. Yksi serkkuveljessarja oli tullut hyvissä ajoin, jo edellisenä iltana pitämään veljesten ”kesäpalaveria”.

Alkuverryttelynä kuulumiset vaihtuivat pienissä porukoissa terassilla helteisessä porotuksessa. Kun joukko oli lähestulkoon koolla, siirryttiin

sisätiloihin, jossa serkku serkulta kuultiin, mitä kenenkin perheeseen ja elämään kuului.

Olipa eräs serkku tuonut vanhoja valokuvia, jotka oli otettu Saikarin mummolassa joskus 1960-luvun alkupuolella. Kuvissa silloinen serkkukatras oli ryhmittynyt mummolan pihakeinuun ja sen liepeille. Siitä, miksi olitiin Saikarilla koolla, ei ollut täyttä varmuutta, mutta veikkattiin yhden enon häitä. Kyseisestä tilanteesta oli kuitenkin yhdellä suntoisella vähintäänkin valokuvamuisto lapsuuden kodissaankin.

Ja sitten urheiltiin...

Myöhemmin iltapäivällä siirryttiin rannalle. Pienimmät lapset pulikoivat vedessä. Isompi väki jakaantui kahteen ryhmään pelaamaan mölkyä ja

”petankkia”. Säännöistäkään ei ollut niin tiukasti väliä. Niitä sovellettiin ainakin toisessa ryhmässä vapaasti inspiroiden. Tiukan kisailun lomassa nautittiin virvokkeita ja rupertelttiin leppoisasti... ja räpsyteltiin kameroita.

Illalliselle joukot täydentyivät

Illalliselle sakkiiin saapui täydennystä. Yhdessäolo jatkui ulkoterassilla pimenevässä kesäillassa. Lapsetkin saivat valvoa. Isolla porukalla vietetty sukulaisyö oli heillekin jotain erityistä!

Pienenä yksityiskohtana voi mainita, että kun poliisi oli hakemassa terassilta liikaa meteliäpitävää henkilöä, hän viittasi poliiseille, että meidän serkkusakkimme pitäisi viedä. Kieltämättä porukassa helmeili hersyvä nauru ja iloinen puheensorina. Toki elämän vakavia ja surullisiakin asioita käytiin välillä läpi.

Aamupäiväkahvit kyläillen

Yö jatkui aamuyön puolelle, ja jotkut sitkeimmät konkarit taisivat jaksaa valvoa aamuun asti.

Aamupalan jälkeen lähettiin porukan kokoonkutsuneiden Jyrkin ja Ritvan kotiin kahville. Osa pääsi jopa veneen kyydissä pitkin upeaa Keurusseleä. Sieltä serkkujoukko päivän mittaan erkani omiin suuntiinsa

ja omiin ympyröihinsä yhtä sukutapahtumaa rikkaampana.

Vaikka useimmat meistä serkuista eivät aikuisiällä ja arkielämässä ole kovin paljon olleet tekemisissä toistensa kanssa, serkkutapaamisesta oli kaukana turha vieraskoreus ja jäykkyys. Liekö se seurausta siitä, että meillä useimmilla on yhteisiä muistoja lapsuusajoilta, Rautalammin mummosta ja papasta, Saikarista,... vanhemmistamme ja heidän lapsuudentarinoistaan puhumattakaan vai liekö se enimmäkseen geeniperimää. Ainakin huomasimme, että joillakin serkuilla oli hyvin samanlainen ääni, jokin tietty ilme tai tapa puhua ja liikehtiä. Jopa ulkonäöstä löytyi samoja

piirteitä vesterismäisistä luonteenpiirteistä puhumattakaan.

Jatkoa luvassa

Mukavan viikonlopun jälkeen oli selvää, että näitä tapaamisia jatketaan. Seuraava tapaaminen pidetään muutaman vuoden kuluttua kenties Vääkssä tai jossain aivan muualla.

Myös serkkujulkaisu päivitetään lähivuosina. Sitä ovat toivoneet jo muutamat serkkujen lapsetkin. Siten ”vesterisyys” näyttää elävän ainakin piilevästi nuoremmissakin ikäpolvissa.

Seija Paasonen

Saamiaan kisailupalkintoja ”mittailemassa” vas. Esa Paasonen, Terhi Sipilä (o.s. Vesterinen), Jyrki Oksanen, Seppo Bordin, Seija Paasonen, Ilkka Bordin, Juha Bordin, Soile Paasonen ja Katariina Huikari (o.s. Oksanen).

Matti Vesterinen

(15.12.1907-28.9.1964) Rautalammita oli suutari, mylläri, maanviljelijä, isäyhdeksälle ja isoisä kahdellekymmenellekädelle lapselle, joista osa perheineen vietti iloista viikonloppua Keurusselellä elokuussa 2006.

Viimekesäisellä Valamon matkalla peräänkuulutettiin taas kerran juttuja, tarinoita, runoja ym. julkaistaviksi Vesteristen Viestissä.

Matti Vesterisen nuorin tytär Ritva Sormunen kertoi isänsä olleen ahkera kirjoittaja, mutta harmitteli, ettei tekstejä ole juurikaan tallalla. Ohessa kuitenkin yksi säilyneistä Lukijan värssyistä. Se on julkaistu Savon Sanomissa 1960-luvun alussa.

Matti Vesterisestä Yrjö Oksasen Saikarilla otama valokuva ajoittunee samoihin aikoihin.

Lukijan värssi

Muistellessa menneitä,
möyryhärkiä jaloja
isäntiä lehmikarjan.
Tiede nekin pois vain työnsi,
putket pillit
tei tilalle,
keksi keinosiementäjät, nuo
autoilla ajavat.
Nyt on härät hävitetty,
paksuniskat paistiks pantu.
Jes nyt lakkohon rupeevat, itse
keinosiementäjät,
pillin käyttäjät käteväät,
siksi sanon tään sanasen, mistä
tullee elon tuoja
saada karja kantavaksi,
mulli mennehen tilalle.

Sanon teille isot isännät,
lainlaattijat säloiset.
Tiede voi teidätkin tuhota,
miesten mielet mustutella
härän kohtaloon kovahan.
Sikspä ennättee edelle, laittakaa
laki lujaksi:
tiedemiehet kuuhun kaikki,
sinne kraaterin rakohon
miettimähän menneitä,
tutkimahan tulevaisia.

M V (Saikari)

Kommentti serkkuviikonlopusta: Arvo, 6 v.:

Mukavinta oli uinti. Uudessa pääsi hyppäämään lautalta. Yhdellä kerralla vesi oli niin syvää, että joutui uimaan, koska jalat eivät ylittäneet pohjaan. Oli kivaa syödä jäätelöä Jessican kanssa ja oli kivaa kiipeillä telineillä rannalla. Kivaa oli autopelien pelaaminen ja se, että sai valvoa myöhään ja että hotellihuoneen ovesta pääsi suoraan ulos. Kivaa oli se, että pääsi veneilemään Jyrkin kotiin ja sai ohjata venettä Jyrkin kodin lähellä.

ELÄMÄÄ KIINALAISIN ERITYISPIIRTEIN

Näkymä Shanghaiin keskustasta.

Ajatus parista vuodesta Kiinassa tuntui kiehtovalta ja jännittävältä – ja vähän pelottavaltakin. Mitäs me kaksi aikuista, mehän seisoisimme vaikka päällämme sen aikaa missä tahansa, mutta kun mukana oli kaksi reilusti alle kouluikäistä lasta, niin asia ei ollut ihan yksioikoinen. Kiinahan on kehitysmaa ja viime aikoina ollut hyvin esillä mm. SARS-epidemian ja lintuinfluenssan takia. Ilmansaasteet, hygieniataso, omituinen ruoka (en siis tarkoita meidän länsimaalaisten versiota kiinalaisesta ruuasta!) ja muutenkin täysin vieras kulttuuri askarruttivat. Toisaalta, kun asuinpaikaksi varmistui kansainvälinen Shanghai, houkutus kävi ylivoimaiseksi ja vieras kulttuuri kaikkinen omituisuudensa olikin oikeastaan kaikkein parasta.

Juhan todettua kaupungin lapsiperheelle kelpolliseksi ja hänen hankittuaan meille sieltä kodin alkukesästä, me muut pakkasimme kassakit elokuussa 2004 ja mukaan lähti tueksi ja turvaksi myös esiköisen kummitäti. Hän sai tilaisuuden päästä kokemaan jotain eksoottista puolen vuoden vuoroteltuvapaallaan ja me saimme ensi hätään lastenhoitoapua sekä seuranaisten. Kotimme jäi Suomeen vanhan ystävän hoidettavaksi, joten kaikkea omaisuutta ei tarvinnut mukaan pakata, kun Kiinan asuntomme oli valmiiksi kalustettu.

Asuimme kaupungin uudessa osassa, toispuol' Huangpu-jokke, missä vielä muutama vuosi sitten ei ollut kuin hökelikyliä. Niitä hökelikyliä on nyt antaumuksella purettu toinen toistaan upeampien pilvenpiirtäjien alta pois, mutta kyllä niitä vieläkin purettavaksi. Asuimme aidatulla ja

vartioidulla asuinalueella kuten kaikki länsimaalaiset ja rikkaammat aasialaiset. Näitä parempia asuin-alueita oli siellä vierierissä, mutta aitojen toisella puolella oli täysin toisenlainen maailma, josta loisto oli kaukana. Tavallinen kansa, ja erityisesti muualta maasta paremman toimeentulon toivossa muuttaneet, eli käsittämättömän kurjissa olosuhteissa.

Meidän asuntomme oli paritalonpuolikas, jossa oli kaikki länsimaalaiset mukavuudet. No, mukavuuksiin tietysti kuului si myös mukava huonelämpö, mutta talviaikaan sai kyllä vetää villahousuja ja –sukkia jalkaan, kun veti kaikista ovista ja ikkunoista! Kiinalaiset itse eivät edes pidä lämmitystä päällä, jos heillä sellainen on, vaan talvisin sisälläkin ollaan topatakki päällä ja hanskat kädessä. Näin säästetään energiaa, josta alkaa olla melkoinen pula tässä nousuvassa talousmahdissa. Energiansäästöön huomasin myös pimeällä, kun tässä n. 20 miljoonan asukkaan kaupungissa – ydinkeskustaa lukuun ottamatta – oli pimeää kuin hiilikellarissa. Yhtään turhaa lamppua ei missään palanut! Näistä ns. länsimaaisista mukavuuksista voisi ehkä purnata enemmänkin, mutta ne olivat näitä kiinalaisia erityispiirteitä, joihin oli vain sopeuduttava ja jotka toivat oman lisävärinsä elämäämme...

Meillä oli pieni takapiha ja sen takana tšekäläisittäin harvinaisempaa puistoaluetta kalalampineen. Ruskeanvihreästä lammituksesta kävivät asuinalueemme huoltomiehet onkimassa perheelleen särviä ja näin siellä muutaman alueemme kiinalaisen asukkaankin kalastamassa herkkuja. Puistoalueella kelpa-riittää purettavaksi. Asuimme aidatulla ja

sieltä oikein muita juoksupaikkoja löytynyt-kään. Leikkipuistoja ei ollut kuin päiväkotien pihamailla ja isoimmilla asuinalueilla. Kiinalaiset lapsethan eivät leiki pihalla vaan he opiskelevat ahkerasti pienestä pitäen. Paineet ovat kovat perheiden ainokaisilla. Ennen tarhaanmenoa ja kouluikä he puolestaan nuohoavat vanhempiensa työpaikoilla tai sitten kotona isovanhempien tai ayin (kotiapulaisen) hoivissa.

Tyttäreemme Kaisa ja Maija olivat Shanghaiin muuttaessamme 2 1/2- ja 5-vuotiaita. Esikoinen Maija aloitti asuinalueellamme sijaitsevan kansainvälisen Montessoritarhan puolentoista kuukauden kuluttua muutosta, kun aika alkoi käydä pitkäksi ja kaveripula vaivata. Tarhan kieli oli englanti ja Maija oli täysi ummikko aloittaessaan, mutta jo parin kuukauden päästä hän puhui muutaman sanan lauseita ja ymmärsi puhetta hämmästyttävän hyvin. Hän sopeutui tarhaan nopeasti ja ilman vaikeuksia. Kaisa aloitti saman tarhan tammikuussa, kun oli jo 3-vuotias. Hänkin kaipasi seuraa, eikä muita vaihtoehtoja ollut kuin sen ikäiset lapset olivat jo tarhassa. Kaisan sopeutuminen ja äidistä eroaminen ei sujunut ihan yhtä helposti, mutta kevään mittaan hänkin, kielen ymmärtämisen myötä, alkoi viihtyä hyvin tarhakavereidensa seurassa.

Eläminen Shanghaisessa sujui yllättävänkin hyvin, kunhan ensin oppi hyväksymään nämä tietyt kiinalaiset erityispiirteet. Pelkästään kaupassa käyminen erosi suomalaisesta tyylistä. Shanghaisessa oli muutaman länsimaalaisia supermarketteja ja yksi niistä sijaitsi kävelymatkan päässä kodistamme. Voin kertoa, että sen jälkeen vaikkapa Prismassa käynti keskellä pahinta joulu- ja juhannusruuhkaa on ollut lastenleikkiä ja hermoleppoa. Näihin kiinalaisiin erityispiirteisiin kuului mm. korviahuumaava melu, kun taustamusiikki huusi täysillä (ei ainoastaan kauppoissa!) ja megafoneihin tarjouksia huutavat myyjät yrittivät saada äänensä kuuluviin. Ihmiset, joita oli aina

ja joka paikassa paljon, tunteksivat ja törmäilivät kärryjensä kanssa jättäen ne aina poikittain keskelle käytävää. Liha- ja kalasastoilla haju oli usein suorastaan huumava ja kuivatut sianpäät seinällä lisäsivät viihtyisyyttä. Viehättävän ja mielenkiintoisen lisän toivat kaikki mönkivät, polskivat ja kiemurtelevat myytävät tuotteet. Onneksi saatavilla oli myös valmiiksi paloiteltuja ja pakattuja lihoja, muuten olisimme todennäköisesti kuolleet nälkään. Erikoisuuksiin kuului myös se, että länsimaalaisen ostoskärryjen sisältöä saatettiin ruveta kesken kaiken penkomaan ja ihmettelemään. Usein myös tultiin katsomaan, mitä ihmeen tuotetta se länsimaalainen nyt tutkii ja pistettiin sama tavara sitten omaankin kärryyn. No, kaupassa käynnin hyviin puoliin kuului ehdottomasti halvat hinnat (paitsi länsimaalaiset tuontitavarat). Puolen vuoden tauon jälkeen kokemus Prismassa kassalla oli järkyttävä.

Supermarketit eivät ole se tavallisin ostospaikka kiinalaisille vaan he käyttävät enemmän toreja ja pikkukauppoja, jotka usein sijaitsivat kadun laidassa. Siihen kaupankäyntiin kuului olennaisena osana tinnkiminen. Se oli suurta teatteria ja silloin tällöin ihan hauskaakin, vaati vain tiettyä asennetta. Kantapään kautta oppi hyvin hintatietoiseksi ja hyväksi tinkajaksi, mutta aina sitä ei olisi jaksanut. Ajan mittaan tuli onneksi tutuksi muutamien myyjien kanssa ja sai helpommin tavaraa sopuhintaan. Kyllä sitä tavaraa sitten sieltä melkoisesti kertyikin! Kaksi kuukautta kontin saapumisen jälkeen vieläkin ihmetellään, minne kaikki saadaan mahtumaan...

Liikenne oli suurkaupungissa tietysti ihan toista kuin Suomen oloissa. Tavalliset polkupyörät olivat suosittuja kuten myös sähköpolkupyörät ja mopot. Niitä käytettiin paljon myös kaikenlaiseen kuljetukseen ja kyllä tulikin nähtyä mielenkiintoisia virityksiä ja valtavia kuormia! Paremmalla keskiluokalla alkoi myös olla varaa hankkia auto ja parin vuoden aikana autokanta lisääntyikin huomasti ja ruuhkat sen myötä. Ihan helposti ei enää Suomessa valita

työmatkalla aamuruuhkassa.

Autot tietysti lisäsivät ilmansaasteita, mutta kyllä niitä saasteita oli siellä jo ennestäänkin. Usein aamulla kotiovella odotti karmeaa katku, kun läheisellä jätteidenpoltopaikalla oli poltettu jotain epämääräistä. Tehtaiden piipuista tuli melkoisen mustaa savua ja smogia oli ilmassa usein ja välillä hengittäminen tuntui raskaalta. Ja me sentään asuimme kaupungissa, joka väitti olevansa edelläkävijä maan ilmansuojeluasioissa! No, näkyihän meillä sentään välillä sininen taivas...

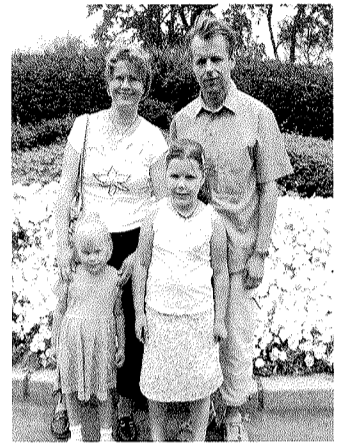
Ilmansaasteiden lisäksi eniten meitä häittäsi kaikki muukin saaste ja hygienian puute. Kaikki mahdollinen jäte heitettiin maahan ja siihen se jäi. Muutenkaan tavallisella kansalla ei ollut mitään käsitystä hygieniasta, joten ei ihme, että siellä taudit sikiävät ja leviävät. En ole milloinkaan ennen pessyt käsiäni yhtä usein ja sen saivat lapsetkin oppia! Eipä se kyllä ole pahitteeksi täällä Suomesakaan.

Asiat eivät tietysti useinkaan sujuneet siten kuin on Suomessa totunut ja kärsivällisyyttä usein vaadittiin. Toisaalta oli niinkin, että monessa asiassa ”sovellettiin” ja joustettiin enemmän. Ihmisillä oli usein kova halu auttaa, mutta ei aina taitoa. Ehkä se johtui koulutuksen puutteesta tai sitten vain erilaisesta ajattelutavasta. Länsimainen logiikka ja itämainen filosofia eivät aina kohdanneet.

Moni meikäläisittäin välinpitämättömyydeltä ja tyhmyydeltäkin vaikuttava asia oli varmasti usein tietämättömyyttä ja koulutuksen puutteesta johtuvaa. Välillä rasittavaltakin tuntuva länsimaalaiseen kohdistuva mielenkiinto oli myös vilpitöntä uteliaisuutta, koska maa on ollut niin kauan eristyksissä muusta maailmasta eikä monikaan kiinalainen ole koskaan nähnyt ”pitkänokkaa” puhumattakaan siitä, että olisi päässyt käymään ulkomailla. Myöskin monikymmenvuotinen historia, jossa noudatetaan ylhäältä tulevia käskyjä eikä anneta paljon mahdollisuuksia ajatella itse omilla aivoillaan, on jättänyt jälkensä. Ihmiset olivat kuitenkin perusluonteeltaan ystävällisiä, välittömiä ja

Kaisa ja Maija Kiinan muurilla.

Mäkiniehet Hangzhoussa vappuna 2006.

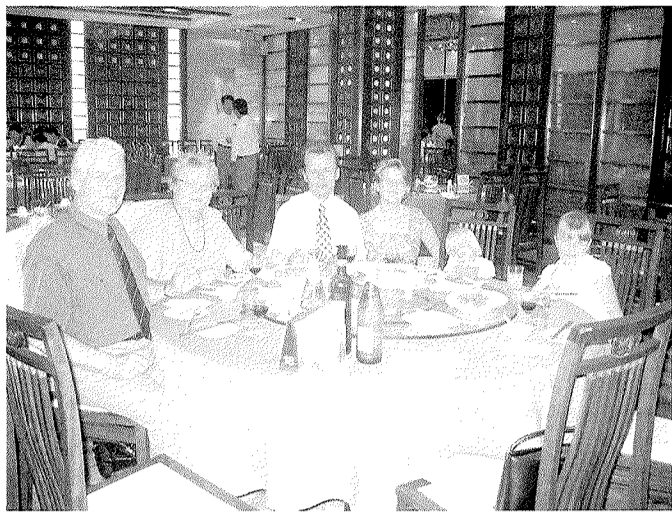
iloisia, ja tuli mieleen, että meillä Suomesa vähän turhan usein valitetaan kaikenlaisista mitättömistä asioista.

Perheemme palasi Suomeen kesällä 2006 monta kokemusta rikkaampana. Paljon tuli nähtyä, mutta vielä enemmän jäi näkemättä. Lähteminen todellakin kannatti, jo pelkkä kotimaan arjen rutiineista irtautuminen teki hyvää. Nyt niitäkin osaa taas arvostaa toisella tavalla! Muutenkin matkailu avartaa; toisia kulttuureja oppii ymmärtämään paremmin, kun näkee niitä lähempää. Varsinaisesti Kiinaa meillä ei ole ikävä (etenkään Juhalla, joka edelleenkin matkustaa siellä harva se viikko), mutta monia ystäviä ja tiettyjä asioita siitä elämästä me kaikki kaipaamme. Ja sellainen tunne meille jäi, että ehkä sitä vielä joskus voisi jossain muuallakin piipahtaa vähän pitemmän aikaa...

Sari Mäkiniehet

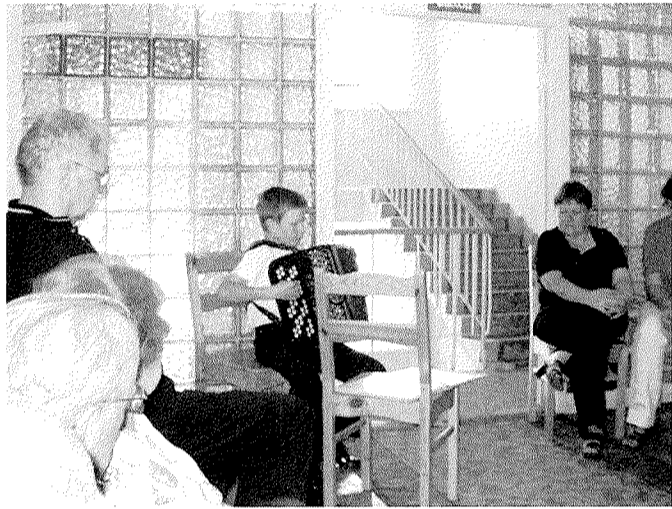
Kirjoittaja kuuluu myös edellisen sivun serkusarjaan (Matti Vesterisen 12. lapsenlapsi). Samaisella sivulla olevassa keuhkuvassa oltiin juhlimassa Sarin vanhempien Tuula ja Mauno Vesterisen häitä.

jatkoa edelliseltä sivulta

Kiinalaisessa ravintolassa vas. Mauno ja Tuula Vesterinen sekä Juha, Sari, Kaisa ja Maija Mäkinen.

jatkoa sivulta 1

Mestaripelemani Juuso Vesterinen harmonikkoineen yhteisessä illanvietossa hotellilla.

Laatokkaa Öljymäeltä kuvattuna.

Kylmän kourissa - kourat kylminä Japanissakin

Sari-serkun Kiina-juuton inspiroimana tartuin näppäimistöön kertoakseni, että vilutti se talvi Japanissakin. Asuin ja työskentelin Shigarakissa, keskisessä Japanissa, viime syksystä kevääseen, ja siihen väliin mahtui pitkä, elämäni kylmin talvi. Aina uuden ihmisen kohdattuani ja vastattuani olevani Suomesta sain kuulla saman kommentin toistamiseen:

"Nythän sinulla on kerrankin lämmintä!"

Sikäläisissä kylmissä sisätiloissa sinnitellen ja sinipunertavin, kohmeisin kourin jääkylmää savea päivittäin käsitellenä huumorintajuni ei aina riittänyt hymyillen myöntelemään, vaan saatoin tokaista: "Täällähän se kylmä vasta onkin – sisätiloissanne!" Meidän lämpimiä asuntoja ja työhuoneita muistaa taas arvostaa.

Oli kuitenkin yksi keino, jolla hetkellisesti pääsin kylmyyttä karkuun: kuuma kylpy! Saapuessani Japaniin oli lokakuu, lämmintä ja upeissa väreissä hehkuva ruska-aika.

Vielä silloin epäröin, raaskinko kerran viikossa tuhlatu puoliimmeellista kuumaa vettä vain itseäni

HARMONIKAN KUNINGAS Viljo Vesterisen elämä ja musiikki

Ensimmäinen Viljo Vesterisestä kirjoitettu elämäkertailmestysmaaliskuussa 2007 ja sen kustantaa Ajatus Kirjat (Gummerus). Kirjoittaja on historian-tutkija FT Marko Tikka (s.1970), joka on tunnettu Suomen sisällissodan ja 1920-luvun historian asiantuntijana.

Seuraavassa Marko Tikka kertoo tulossa olevasta kirjastaan.

Viljo Vesterinen (1907-1961) oli 1900-luvun merkittävin suomalainen merkittävin suomalainen instrumentalisti. Viljo "Vili" Vesterinen oli nelinkertainen Pohjoismaiden mestari, jonka legendaarinen levytys Säkijärven polkasta kesäkuulta 1939 on yhä ylittämätön. Hän on vieläkin, lähes puoli vuosisataa kuolemansa jälkeen, kaikkien aikojen tunnetuin harmonikkataiteilijamme.

Vilin elämäkerta kuljettaa meidät Karjalan Kannaksen kylänraiteilta Vi-

puriin ja Helsinkiin sekä Pohjoismaiden, Baltian ja Keski-Euroopan esiintymislavoille ja levytystudioihin. Huikkeen harmonikkamestarimme värikäs elämä peilautuu vasten Suomen ja muun Euroopan kuohuvaa 1900-lukua.

Viljo Vesterisen elämäkerta on samalla suomalaisen viihdemusiikin värikäs kronikka. Vilin soittajantie vie kylätansseista maineikkaan Dallahapé-orkesterin konserttikiertueille, sotavuosien rintamakiertueille ja viisikymmenluvun suomalaisille tanssilavoille. Samalla tapaamme monia legendaarisia taiteilijoita Georg Malmsténistä Erkki Junkkariseen, Alarik Kuusistosta Lasse Pihlajamaahan.

Harmonikan kuningas on ensimmäinen Viljo Vesterisestä kirjoitettu elämäkerta. Kirjassa on runsas, lähes kokonaan aikaisemmin julkaisematon kuvitus.

Marko Tikka on lupautunut pitämään Viljo Vesterisestä esitelmän ensi kesän sukujuhlissa.

Mahdollisesti myös tätä uutta kirjaa on silloin myynnissä.

Vesteristen Viesti 15-vuotias

varten. Mitä pitemmälle syksy eteni ja talvi saapui, sitä useampana iltana lilluttelin kuumassa ammeessa – tunnontuskia juurikaan tuntematta. Kuumien kylpyjen ansiosta uskoin saaneeni kylmästä jännittyneen kehoni rentoutumaan ja pysyneeni terveenä, seikka, jolla oli merkitystä. Ennen Japaniin menoa olin nimittäin varannut Tokiosta gallerian pitääkseni siellä puolivuotisen työskentelyjakson päätteeksi näyttelyyn. Koska kyseessä oli yksityisnäyttely, sen hoitaminen oli ainoastaan omissa käsissäni.

Ajoitukseni osui kohdalleen ja huhtikuinen Tokio kylpi kirsikankukkaloistossaan koko näyttelyni

ajan. Kylmyyden kohmettamat käteni olivat selvinneet urakastaan ja teoksia oli loppujen lopuksi riittämiin – itse asiassa karsimisen jälkeenkään kaikki eivät mahtuneet näyttelytiloihin. Kylmistä talvikokeuksistani huolimatta Japanilla ja lukuisilla japanilaisilla ystäväilläni on yhä lämmin sijansa elämässäni – ollut jo runsaat kaksikymmentä vuotta.

Soile Paasonen

SUKUNEUVOSTO 2004 – 2007

Puheenjohtaja:
Marketta Valkjärvi,
Impivaarantie 6,
17200 Vääksy,
Puh. 03-766 2280,
050-338 7342,
e-mail:
marketta.valkjarvi@salpaus.fi

Varapuheenjohtaja:
Seppo Vesterinen,
Kiikunkuja 4,
24800 Halikko
Puh. 02-736 4387 (k)
040-556 4387
e-mail:
seppo.vesterinen@halikko.salonseutu.fi

Sihteeri
Justiina Westerinen,
Myllypadontie 7 C 11,
00920 Helsinki,
Puh. 09-342 2656 (k)
09-4313 6234 (t)
e-mail:
justiina.westerinen@teak.fi

Rahastonhoitaja
Riitta Nieminen,
Majurintie 10,
25250 Märynummi
Puh. 02-7360 071 (k),
02-772 4243 tai 7725 (t)
e-mail:
riitta.anneli.nieminen@tyks.fi

Jäsenet:
Soile Paasonen
Suomenlinna E3 B12,
00190 Helsinki,
e-mail:
soile.paasonen@viapori.fi

Jorma J. Vesterinen,
Petäjäkatu 4,
53810 Lappeenranta,
Puh. 05-4517 238,
0400-559 599

Jorma K. Vesterinen,
Taimenpolku 12,
54915 Saimaanharju,
Puh. 040-550 8411
e-mail:
jormavesterinen@luukku.com

Mauri Vesterinen,
Pikkulukontie 1 A 10,
05830 Hyvinkää,
Puh. 050-527 1291
e-mail:
ukkomauri@hotmail.com

Vuoden tiedekirja 2004 -kunniamaininta

lääketieteen ja kirurgian tohtori, dosentti Ervo Vesterisen kirjalle Papa-kokeen kertomaa – Solu-
muutoksesta kohdunkaulan syöpään
(Edita Publishing Oy 2004).

Niin ammattilaisille kuin maallikollekin kirjoitettussa teoksessa kerrotaan yleistajuisesti, miten kolmessa vuosikymmenessä laboratoriovainnoista on edetty käytännön lääketieteeseen – gynekologisten solumuutosten toteamiseen, niiden hoitoon ja ennaltaehkäisyyn.

VESTERISTEN VIESTIN JAKELU

Lehti lähetetään sukuseuran jäsenille.
Muille tilaamalla ilmaiseksi niin kauan
kuin painosta riittää.

Tilaukset:
Jorma K. Vesterinen, puh. 040-550 8411
Justiina Westerinen, puh. 09-342 2656

Painopaikka: Painotalo RePe Oy

ISSN 1457-8247

MUISTITHAN ILMOITTA
MAHDOLLISEN
OSOITTEENMUUTOKSEN!